

01 — AB AETERNO

Tišina.

Mrtva tišina.

Tmasta purpurna tišina između svetova; škripi kao pesak na morskome dnu.

Ovde čak i zvezde umiru ćutke.

„Čuješ li ti to, Belijale?“

Belijal osluškuje: muk nebula i tajac eona. Negde duboko, duboko, na samom obzoriju, u astralnim bezdanima potpalublja, odjekuje zujanje lanaca, okretanje pedala i hropac prokletih duša.

„Ne. Ništa ne čujem. Uznemiren si, Abadone.“

Belijal ne pita – on zna. Abadonov astralni otisak se crni poput modrice.

„Nešto kao...“, kaže Abadon otegnuto, mljackajući, kao da je kušač vina, i sad svi čekaju da izrekne konačnu ocenu. „Nešto kao...kao...“, traži reč, ali je ne nalazi. „Ama, tako mi obrnute menore, kako ne čuješ, Belijale?“

Belijal osluškuje: virove crnih rupa, i talase mrtvih fotona što se taru o korito *Čistilišta*. More iskri i žišaka. Zvrndanje dobro podmazanog biciklističkog lanca. I, naravno, jecaj prokletnika.

„Umišljaš, Abadone. Odmori se malo. Gubav si od teskobe.“

„Tako mi patrijarhovitih ukišeljenih tabana!“, razljutio se Abadon. Gestikulirao bi, da je na toj nadravnoj visini imao čime. Samo se astralni otisak uzvrpoljio, poput usplahirenih leptirica.

„Tako mi barona Valvazora i čovečijih ribica!“, besneo je. „Nešto se čuje, dole među posadom, Belijale, nemoj me praviti ludim!“

Belijal bi uzdahnuo, da se imalo šta uzdahnuti. Razumeo je to – teško je kada se *Čistilište* izdiže iz gliba materijalnih ravni i krene ka višim sferama. Promena pritiska ume da bude... Naporna.

„Odmori se. Ja ću preuzeti kormilo – probudiću te kada prođe ovaj milenijum“, ponudio je Belijal.

„Slušaj, tako ti okrnjenog nokta Andronika Komnina, slušaj. Čuješ li sada?“

Belijal rezignirano osluškuje: milijarde planetarnih sistema tandrče kroz Vaseljenu; tiho krčkanje postanka i zagorela korica prestanka. Odjek ništavila. Plačna molba besmrtnih duša. Zujanje pedala. *Ovde, zapravo*, pomisli Belijal, *i nije tako tiho. Pravi pravcati cirkus.*

„Aha! Jel si čuo?“, likuje Abadon. „Vidim da si čuo! Šta je to? To je nešto kao... Kao...“

Belijal bi slegnuo ramenima, ali nije, zna se već zašto. Abadonov otisak je bio ružan kao progoretina na mušemi. Valjalo ga je... Smiriti. Da ga baci s palube, o–ruk, u niže ravni? Pravo u materiju? Par hiljada godina među onim gologuzanima bi ga naučilo pameti.

„Ne mogu, kukastog mi krsta, da se setim“, vajka se Abadon. „A znam da sam to već negde čuo. Ali gde? Gde?“

„Možda je to siktanje aspida što rovare pod korenom Kozmosa?“, puca Belijal u prazno. Ionako je već očajan.

„Ne. Svakako ne pre sledećeg Ragnaroka.... Nešto drugo je u pitanju.“

„Da nije pojanje sirena iz Besmilenih Ravni?

„Kakav crni Plankov svemir, od toga su svi digli ruke, nemoj se sprdati, molim.“

„Da ne čuješ možda tutnjanje kopita? Možda su jahači Sudnjeg Dana odlučila da nam se pridruže?“

„Ne budali. Sećaš se? Te apokaliptične goluždravce smo odavno upregli da pedalaju, da budu od neke koristi“. Kažem ti, nešto se čuje dole iz potpalublja, tako mi sise Svete Jelene! Da li je cela posada purgatorijuma na broju?!”

S mrzovoljom starog mornara između svetova, Belijal popusti. Ne vredi raspravljati se sa budalom. Napregao se, i zaronio u gustu, teskobnu atmosferu nižih dimenzija – u smrdljivu utrobu potpalublja.

Sve ih je znao napamet – i miš-ljude sa Lunarnih kolonija, i hanske gerilce, i gorde keltske ratnike u iskričavim oklopima od bronzane krljušti. Preplanule rimske hetmane, krvave careve i kraljice bez glave, kurve i domačice, majke i sestre, decu svih boja i uzrasta, vijetnamske komuniste i jermenske babe, i onu bulumentu Romeja u purpurnim togama, i Markomane načičkane strelama, i sve one PR menadžere, znojave, s razdrljanim kravatama, i direktorčice i ološčice i korporacijske prdeže, i sve faraone sa zlatnim posmrtnim maskama, i sultane i šahove, i

prosijake i gubave, i rogate i ćosave i kosmate, i dobre porodične ljude i one malo manje dobre, pa čak i one slepe ljude s kolonija crnog Ursusa, sve ih je Belijal čuo, njih i njihov slinavi jecaj što odjekuje kroz večnost, pomešan sa zvukom okretanja pedala.

Samo to, i ništa više.

„To je kao... kao... Ma, znaš šta je to?“, uporan je Abadon.

Belijal je zaronio dublje, u crne lagume *Čistilišta*, tamo gde zapravo nikada nisu čistili. Čuo je šuštanje šapa – kao da kiša pada – kad je čopor hronskih štetočina šmugnuo u sve četrdeset i dve dimenzije. Čuo je primordijalni odjek najdubljih atmosfera potpalublja. I lanac.

I tamo je znao celu posadu, njih oko stotinak milijardi, sve ih je znao, samo ih je retko obilazio – pokislog Gilgameša i njegovu hordu marodera u plehanim oklopima, i prozračno-fluorescentne Hiperborejce, i mrke Gradinare, uvek napola izgubljene u balkanskoj legendi, i dalje, sve do kosmatih austrolipitekusa što rukama vrte pedale i žalosno ciče već nekoliko milenijuma.

A tek što smo počeli, uzdahnu Belijal, osluškujući šuplji odjek najdubljih ravni.

Ništa se nije čulo. *Poludeo je.*

„Abadone“, reče Belijal, „hajde da ti nešto pokažem na pučini...“

A onda je promaklo. Samo na trenutak, zvuk se umetnuo između zujanja lanaca i plača čovečanstva. Praćaknuo se. Zakoprcao.

Kao metilj u stomaku.

Kao sećanje na dečiju simpatiju.

Napregnuto su osluškivali.

„Kikot“, reče Belijal konačno. „Neko se dole kikoće.“

„Svete mu krave, tako je!“ astralni odjek Abadona se naroguši. „To je u pitanju! Neko se smeje! U mojoj smeni! Nečuvveno!“

Kad je jednom uhvatio frekvenciju, Belijal ju je lako mogao ispratiti: neko se stvarno slatko kerembečio. Potajno – kroz mlevenje nebeskih sfera, kroz zujanje pedala, čulo se šištanje i frktanje i cenjenje, kao da neko pokušava da se ne nasmeje, jer zna da će biti glasno i preglasno, i da stvarno nije u redu. Belijal je mogao čuti svaki grčeviti hromkaj kako se diže i spušta poput monsunskog talasa koji svakog trenu preta da poplavi.

„Smeje se, svinja, čuješ li ga?! Smeje se!“, siktao je Abadon. „Verovatno ni pedale ne okreće! Čuješ ga?“

Čuo ga je Belijal, zapravo, i više nego dobro: kikot kao da je postajao glasniji. Sada je više zvučao kao žamor. Žamor suza, kiptenja kroz nos i grčevitog griženja pesnica, u naletima beše glasniji od škripe pedala.

„Belijale! Čuješ li ih?! Pederi jedni! Gde je korbač, Belijale?!“

Dok su prvi gejziri smeha počeli da ključaju na površini, Belijal prvi put nakon mnogo eona oseti kako bi ga crv obesti možda i zagolicao po pupku, samo da ga je na toj visini imao...

„Belijale, brzo! Šta samo stojiš tu!“

Možda bi se i osmehnuo, samo da ima čim...

„Belijale, da li si ti normalan?!“

Ali je mogao...

„Belijale!“

„Belijale, poludeo si!“

Potom je eksplodiralo.

Astralna lađa *Čistilište*, u sve bržoj spirali, gubi visinu i tone ka najcrnijim ponorima materijalne ravni, u mračnu atmosferu gde se koprcaju aspide.

I još se samo moglo čuti zadihano kikotanje i brisanje suza iz očiju, a onda...

Tišina.

02 — DISANJE

Stižu noću s velikim kamionima. Istovaruju, utovaruju i odlaze. Dogovor između mene i Franca bio je da za to vrijeme prozori ostaju zatvoreni i zamračeni. Kao da je rat, a nije.

Franco spada u one školske prijatelje koje sam branilo šakama, skrivao ih iza leđa čineći ih nevidljivim u gomili. U jedno sam siguran, u životu se sve obrće. Kažu, ako se sada Francu dobro zagledate u ruke, vidjet ćete kako mu krv kaplje s vrhova prstiju, i to ona koja se ne da ničim isprati. I ja sam trenutno u obrnutoj poziciji u odnosu na školske dane; kucam o njegova vrata i tražim pomoć. Tri put sam mu ponovio u slušalicu, tko sam, što sam i što tražim od njega. Gotovo se čulo kako mu misli pucketaju kroz žicu dok me izvlačio iz sjećanja.

„Palmotićeve 16. Bivša Ledana. Budi tamo prije policijskog sata.“

Došao sam. Prije toga sam svratio do trafike na uglu. Zbog cigareta, ali i zbog trafikantice. Prešlo nam je u naviku zapaliti jednu zajedničku. Dok se gledamo, osjećam okus njenih usana na istoj cigareti. Znam da bi mi mogla biti kći, ali opet, siguran sam kako način na koji ona mene promatra, ne ulazi ni u kakve rodbinske kombinacije. Šutnju razbijamo mojim pričama. Voli nasilne i špijunske, kakve uostalom i priliče ovom vremenu. Pomalo lažem ne bi li nahranio njen strah i jer volim vidjeti kako joj se koža pri tom sjaji i ježuri. Kada odlazim, znam da gleda za

mnom sve dok se ne pretvorim u točku, stopljen s njenim zjenicama.

I sada sam tu, u Ledani. Imam posao noćnog čuvara. Sat – dva, dok istovaruju, prosjedim u mraku. Ne smijem zapaliti. Kao da netko u ovoj sobi na kraju ničega može vidjeti taj plamičak kao žar udaljenog sunca.

„Gledaj“, kaže Franco, „jamčio sam za tebe kod nadležnih. Ne zamjeri što sam im rekao da si dovoljno glup i dovoljno jak za ovo. Svi znamo da su takvi najpouzdaniji. Nije bitno što oni misle o tebi, već ono što ja o tebi znam.“

Nisam rekao Francu da mi je liječnik dao najviše tri godine. Bez odobrene kemoterapije, zbog pušačkog staža, možda bude i manje. Nisam mu rekao ni koliko volim disati. Pogotovo od kad sam bolestan. Takve se stvari ne govore ako misliš dobiti posao, i ako ne želiš da se riječ *volim disati*, protumači kao psihička nestabilnost.

Najviše volim kad sve završi i kada odu. Zbog policijskog sata koji traje do prvih tragova zore, na ulici nema nikoga. Ako i ima, znam po ispaljenim mecima i potmuloj tišini koja nastupi sekundu nakon što prasak raspara noć.

Otvaram prozor i dišem, dišem, dišem... Ili samo gledam u tamu i mjesec, u tog starog šutljivca utopljenog u lokvi vode.

Strast za dimom cigarete potiskuje ostale strasti u mom životu. Žudim za njegovim kolanjem krvotokom dok okreće salto u mojoj utrobi, zavrće se oko pupka i vraća nazad. Ponekad mu ne dopuštam da tek tako izađe van. Želim da traje. Pa ga gutam još

jednom i natjeram na novi krug. Ako ja mogu trčati imagirane krugove u životu, ponašati se kao hrčak u kolutu, može i on oko mog pupka. Potpuno sam svjestan kako je ludo na bizarnoj situaciji tražiti osjećaj nadmoći, ali tako je kad ti u stvarnom životu ona izmiče.

Da sam se rodio gluplji nego što jesam, možda me ne bi zanimalo i možda nikada ne bih saznao što donose i odnose odavle. Kad je Franco zadnji put bio ovdje, zajedno smo cigaretama žarili tamu sobe. Zagledani u noć, slušali smo kako se odjele, niz ulicu, kotrlja zvuk patrolnih kola.

„Franco, ti vjeruješ da je epidemija, koja nas doduše jest prepolovila, još uvijek razlog policijskom satu? Nakon toliko vremena?“

„To je način da se ljude zadrži iza zidova kuća. Da ih se drži na oku. Puštamo Predsjednika da još malo uljuljkuje svoju iluziju moći ...“

„Tko je to, mi?“

„Ti si noćni čuvar. Zapamti, glup si i ne postavljaš pitanja vezana za – mi! Trebalo je i da ne njuškaš, ali ipak jesi. Nema frižidera kojeg nisi otvorio. Znao sam da nećeš odoljeti, i samo sam čekao da vidim kad ćeš. Ostaneš li mi odan i ne budeš lajao o ovome uokolo, kad sve ovo prođe, trebat ću tvoje uši i oči. Nema poslušnijeg stvora od dužnika. A moje su ti kamate na glavnici, prijatelju, bezobrazno velike. Slušaj, jednog spavača uskoro budimo zbog zadatka. Nakon pedeset godina! Kažu da je momak

volio horore i u bivšem životu, i zato smo sigurni da će tražiti da mu damo još.“

„Stanje kod mene je takvo da bih se najradije i sam uspavao“, kažem.

„Kakvo stanje?“

Prešućujem bolest i spominjem političke prilike.

„Posao imaš, a predsjednik pada! Čemu frka? Osim toga, nemaš ti ni dovoljno para za ovakvu ekscentričnost. A kao drugo, nebitan si za zajednicu. Vidio si spavače. Raspon je velik. Od prvoklasnih do retardiranih umova. Gdje se ti tu vidiš? Ja ću ti reći. U osrednjosti. Ni dovoljno dobar, ni dovoljno loš. Zato je patetično iz te pozicije zamišljati se u budućnosti. Ona te ne treba. Dragi moj, ljudi su... što bi rekao Predsjednik, stoka. Pokvarljiva roba. Što ih više upoznaješ, jače u njima osjećaš smrad onog programa stvorenog jedino za jebanje, spavanje i žderanje. Sve što se otme tom konceptu, smišlja plan kako bi njega, Predsjednika, uklonilo. Što kažeš na tu filozofiju?“

Ništa.

Trafikanticu sam doveo jedne večeri prije policijskog sata. Zato jer je mislila da lažem. Zato jer joj je koža, u skladu s tim, prestala sjati. Pokazao sam joj spavače. I onog sa zaleđenim cerekom što će ga skoro probuditi. Okrenula mi je naježurena leđa i rekla da svijet nazaduje. Ona se navikla na izokrenute stvari. Na naopake ljubavi s muškarcima koji bi joj mogli biti očevi. Drugačije ne bi funkcionirala, osim slijedeći obrnute zakone.

„Ljudi imaju iskrivljenu predodžbu čak i o sebi. Ali ne i ja. Vidi!“

Otvorila je prozor i pljunula. Daleko je dohvatila tamu. Dalje od toga ni ja ne bih znao.

„Nema tu opcija, ili radiš sranja drugima, ili drugi to rade tebi.“

Značenje tih riječi shvatio sam tek sutradan kada je uobičajen dolazak kamiona zamijenila podmukla tišina. Kratko zastavši pred vratima Ledane, spreman za bijeg, žudno sam srknuo zrak.

Tamo, malo niže niz cestu, namjesto mjeseca u lokvi vode, utapala se neka druga sjena.

03 — KADA PADNE ZADNJI LIST

Pogled na grad se pružao unedogled sa zida od neprobojnog stakla na zadnjem spratu zgrade korporacije Y. Direktor korporacije i njen većinski vlasnik, kao i vlasnik skoro svih nekretnina u nepreglednom gradu i okolini, voleo je da na kraju svakog radnog dana zavaljen u fotelju uz piće i lulu najfinijeg duvana u galaksiji uživa u pogledu razmišljajući o tome kako je sve to skoro samo njegov betonski beskraj. Trebalo mu je još samo par iskusnih poteza i uz malo strpljenja mogao se proglasiti za vladara celog grada, majci Zemlji su ionako najvažnije sirovine koje se za nju odavde crpe, a ne i ko će vladati jedinim gradom na planeti obraslom divljinom.

Taman je izbacio savršeni kolut dima i na tren pomislio da je potpuno srećan kada mu je idilu prekinulo komešanje koje kao da je dolazilo iz pora cele zgrade. Direktor je skočio iz fotelje baš kada je u kancelariju uletela njegova sekretarica.

– Direktore, u zgradi je izbila zaraza, zatvaraju nas u karantin!

– Zaraza, nemoguće...-zaustio je, ali tada je u kancelariju mirno ušetala prilika sa kacigom i u zaštitnom odelu.

– Da, zaraza!-saopštavao je metalni glas iz kacige-neko vam je po celoj zgradi postavio biljke najopasnije vrste! Ostavite me nasamo sa direktorom! Sekretarica je izašla, a prilika u zaštitnom odelu lagano skide kacigu. Direktor vide poznato lice retkog osmeha, vodnjikavih očiju i okruženo neurednom bradom.

Pre 25 godina stajali su u šumi nedaleko od grada, šumar je rasejano preturao po nekim papirima, a direktor je nervozno grizao kraj lule. Znali su se još iz srednje škole, nisu se baš voleli, naprotiv; direktor je koristio svaku priliku da kinji mršuljavog štrebera...Pomislio je da je sada došao dan naplate računa, posebno kada ga je šumar pozvao da se odvoje od ostalih i buke; iza njih je ostala vika i brujanje mašina.

– Ne izgleda dobro...-počeo je šumar češkajući se po glavi zabrinuto-po svoj prilici tvoja kompanija tajno godinama u ovo jezerce iza odalaže sav opasan otpad čije uništenje je strogo propisano i skupo, i eto, bi šta bi-700 domorodaca je umrlo, bukvalno celo pleme koje je živelo na jezeru je zbrisano.

– Kako je moguće da su svi umrli odjednom? Je l` neka podvala?-bio je više nego besan. Nije mogao da veruje da će mu klip u točkovima postati čovekoliki domoroci, sa kojima, osim tihog međusobnog ignorisanja, još od kad je Zemlja kolonizovala ovu planetu niko nije uspeo da ostvari ikakav smisleni kontakt.

– Izgleda da su izvodili neki obred koji zahteva da se svi skvase u jezeru...u svakom slučaju svi su mrtvi...dakle?-šumar je čkiljio u njega preko papira.

– Dakle, šta? Sada dolazi tren kada ćeš da me uceniš? Reci svoju cenu, moja kompanija je već među vodećim, a tek uzimamo zamah, tako da novac nije problem.

Šumar je samo uzdahnuo, okrenuo se od njega i zamišljeno se zagledao iznad krošnji drveća.

– Znaš li da koji je bio najveći problem kada smo osvajali ovu planetu? Flora...atmosfera je bila podnošljiva, ali biljke su bile tako otrovne, kužne i opasne da su bile potrebne stotine godina da se iskrči i obezbedi prostor za ovaj grad i da se osigura priroda u njegovoj okolini...ali, u podsvesti ljudi koji žive ovde je ostao taj strah od biljaka...

– Šta to pričaš, koji moj?!

– Ova šuma je prilično blizu grada, zar ne? A tvoja kompanija poseduje zemljište do šume? Ti znaš valjda da je naziv moje funkcije više zbog tradicije glasi – šumar, a da sam postavljen od majke Zemlje kao glavni za sva pitanja koja se tiču prirode, pa i domorodaca ovde? Vidiš li onu srebrnastu supstancu koja prekriva koru i lišće drveća naokolo? Radi se o jednoj parazitskoj gljivi koju sam lično stvorio u laboratoriji, bezopasna je, ali...imam ideju.

Ideja je bila brilijantna. Šumar je u svom izveštaju naveo da je otkrio da su biljke u okolini grada zaražene nepoznatom gljivom zbog koje puštaju u etar otrovne spore koje šire lako prenosivu zarazu i da je usled toga umrlo celo pleme domorodaca. Zahvaljujući medijima koje je kontrolisala ili čiji je bila tajni vlasnik direktorova kompanija panika je proširena ne samo širom planete, nego i na samoj majci Zemlji. Direktorova kompanija se naprasno specijalizovala i na uništavanje zaraženih i potencijalno zaraženih biljaka, sve po prethodno pribavljenom stručnom mišljenju šumara, a nakon uništenja čitavih šuma u okolini grada, preostalo zemljište je kupovala za najnižu moguću cenu i na njemu gradila. Po

prethodno pribavljenom stručnom mišljenju šumara o tome da li je isto zemljište sada sigurno za život i zdravlje ljudi, naravno

Šumar je na direktorov sto spustio saksiju sa biljkom čiji su listovi imali poznat srebrnasti odsjaj.

– Šta hoćeš? Ne možeš me uplašiti sa tim glupostima! Ovo je sve tvoje maslo?!-dreknuo je direktor crvenog lica.

– Ovakve saksije su postavljene po celoj zgradi-mirno je rekao šumar, pa je namignuo direktoru-očigledno je u pitanju teroristički napad, neki od onih ekoloških smarača?

Direktor je samo gledao u njega dok su mu se grudi sve više nadimale. Šumar je nastavio nemarno se šetkajući po kancelariji.

– U svakom slučaju, svi ste bili izloženi zarazi koju izazivaju ove zle, zle biljke-zluradi osmeh mu je krivio lice u nemogućim pravcima-Ne smemo rizikovati tu vrstu pandemije, nikako. Prinuđen sam da vas sve stavim u karantin. Potpuni, najstroži karantin na neodređeno vreme.

– Ko te je poslao, gnjido? Zašto, zar ti nisu bile dovoljne one milijarde koje smo ti do sad gurnuli u guzicu?!

Šumar je isto kao pre 25 godina samo uzdahnuo, okrenuo se i zamišljeno pogledao kroz prozor.

– Niko me nije poslao. Recimo da sam osetio jaku grižu savesti. Posle svih ovih godina, izživljavanja sa svim tim parama i uništenja toliko šuma, setio sam se zašto sam uopšte postao to što jesam. Setio sam se da ja u stvari volim sve to, da sam voleo

prirodu, da je izučavam, da joj se divim...a sve sam to preko tebe pogazio. Nisam mogao više da spavam noćima.

Direktor je izgledao kao da će pući.

– Ali...ali sve je ovo bila tvoja ideja! Što se mene tiče sve može da nestane, da kada padne zadnji list ostane samo beton, ali ti si taj koji je sve ovo osmislio! Sad ja treba da crknem u karantinu jer je tebi teško?! Zašto?!

Šumar je pomilovao biljku, okrenuo se da ode i pre nego što je stavio kacigu prošaptao:

– Zašto? Zato što je mnogo lakše kriviti druge nego sebe...

Nije stigao do vrata, laserski snop ga je gotovo presekao na pola, kaciga se otkotrljala do stola, otkrivši njegov iznenađeni samrtnički izraz.

– Krivi sad koga hoćeš...-progrcao je direktor držeći laserski pištolj, dok je drugom rukom grabio svoje grudi kao da hoće nešto bolno da iščupa iz njih.

Pao je preko stola, tik pored saksije sa biljkom koja je i dalje ponosno pružala svoje srebrnaste grane.

04 — LAŽNI VIRUS ISTINE I ARČI

Moj jutarnji ritual je dosadan i predvidljiviji od gluposti političara. Prvo idem u nabavku novina. Ispred trafike malo popričam sa prodavačicom, dam joj novac, ona mi daje rolu papira i vratim se kući.

Na posljednjoj stranici mi padne u oči vest o virusu, kojeg je stvorila američka vlada, ali je izmakao kontroli.

Kakav virus? Izvor je web-stranica, koja citira nekoga, koji se poziva na Wikileaks. Virus istine? WTF? To mora biti prevara. Virus, koji prisiljava čoveka, da govori čistu istinu, ne može biti istina. Ja bih prije verovao, da je mrmot omotao čokoladu. Spustio sam novine i pomislio. Što čini neke novine za ozbiljne? Ova senzacionalistička vest je za tabloid ili magazin o teorijama zavere. Ozbiljan novine ne bi smele imati ovakvu reportažu ...

No, radoznalost u meni nije prestala čitati. Još jedna glupost – virus se prenosi putem LTE mreže. To je stvarno lovačka. Ako oni misle s takvim glupostima prodati još nekoliko novina, jako se varaju. Glupi ljudi koji čitaju i poveruju takvim vestima, se ne dotaknu ozbiljnih novina, a ozbiljni ljudi će odjaviti novine sa takvim "novostima".

Sljedeća faza mog subotnjeg jutra je pijaca. Imam precizno određenu rutu. Prvo hleb, zatim povrće, a zatim meso i voća za finale.

Ljepo sam obavio na pijaci, nakon čega je red za kafa u kafiću i na kraju odlazak kući. Iz daljine vidim kolego iz osnovne

škole. Mahnuo mi je i ja sam mu odvratio. Čekaj malo. Arči je umro u prometnoj nesreći. Budući da sam bio na sprovodu, tačno znam. Želim nešto reći ...

#

Prokleti sat me probudi sa žestokim zavijanjem. Protrljao sam oči i upalio svetlo. Ovaj alarm mi grubo prekinuh snove. Setim se, imao sam glupe snove, kako sam sreo pokojnog Arčija i još gluplje vesti u novinama.

Neverovatno precizno sam se setio članka o virusu koji tera ljude, da govore istinu i širi se preko LTE. Ludo i glupo.

Ustao sam, otišao u poštanski sandučić po novine. Tekom doručka sam oprezno okrenuo novine. Uvek počinjem na posljednjoj stranici. Onda se moja čeljust zaustavlja. Preblijedio sam.

"Virus je pobjegao iz laboratorije ... Prema sada poznatim podacima prenosi se preko mreže LTE." Grozničavo čitam. "Neurološke posljedice ... zaraženi je prisiljen govoriti samo istinu ... Prvi primeri su demantirani ..."

Oblije mi znoj. Jer to je ono, što sam sanjao. Imam proročanske snove?

Sretnem još mrtvog čoveka i znam, da imam proročanske moći. Šteta što nisam sanjao izvlačenje Eurojackpota. Takav virus ne može postojati. Ako su u ozbiljnim novinama počeli objavljivati takve kvazi-novosti, ako bude još takvih senzacionalističkih vesti,

sigurno ću odjaviti novine. Kao izvor vesti je sažetak sažetka, koji navodi izvor, koji citira WikiLeaks. Međutim, što se zajebavaju? Kao da se Zemlja vrti u pogrešnom pravcu.

Spremim se za odlazak na posao. Posljednji ostaci dana nestaju pred nadolazeću noć. Noćna smena mi uvek izmeša bioritam. Pokrenem biciklu i gotovo se zaletim u pešaka, koji je neoprezno skočio na cestu. Čoveka poznajem. Hej! Pa to je ... Nemoguće. Arči je umro prije sedam godina. Bio sam na sprovodu. Skočio je nazad i se iznenadio, kad me video:

"Je si li to ti?"

"Arči?" Jedva sam prikrio iznenađenje. Nakon šokova se mi naježi koža. Kako ću sutra odvesti dijete u školu, ako idem danas u noćnu smenu? Nešto ne idu zajedno ... Zaboravio sam, gde radim ...

#

Kako je lepo u subotu ujutro. Na trenutak uhvatim komadić snova. Sanjao sam vesti o nekom virusu, koji tera ljudi, da govore istinu, nakon toga sam skoro sa biciklom pregazio prije nekoliko godina preminulog druga iz škole i onda sam otišao u noćnu smenu, iako već nekoliko godina radim samo idealnih 7 do 15? Stvarno ludo. Ponekad čovek ima stvarno otkaçene snove. A kada sa malo truda uhvatim više od odjeke snova, sećam se, da sam i u snovima bio zadivljen sa nekim snovima. Ludnica.

Odjek snova se raspusti u budnosti i, kao obično, napravo sam otišao po novine. Malo sam popričao sa prodavačicom i cijelo vreme me kljuje osećaj, da sam negde na neki način ste to već doživeli. Predosećaj mi kuca u glavi. Nisam mogao shvatiti, otkud taj predosećaj.

Nema ničeg bolje od doručka i novina ispred sebe. Na trenutak sam imao želje, da pogledam zadnju stranicu. Samo sam se nasmešio predosećaju. To ne može biti istina.

U subotu ujutro imam ritual – idem na pijacu i kod mesara. Obavim običnu kupovinu, kao su to kruh, povrće, meso i voće.

Ona kafana sa kafom. Već sam skoro ušao u kafić, sretnem Milana, školskog druga iz osnovne. Nakon običnog –kako si, ja sam kao obično, on mi kaže:

"Imao sam čudan san. U novinama sam pročitao da je iz laboratorije pobjegao virus, koji tera ljude, da pričaju istinu. Onda sam posle kupovine na pijaci, iako ja tamo nisam bio već sedam godina, vidim pokojnog Arčija. Znaš, onaj koji je ... "

Pobledio sam. Budući da je imao isti san kao ja. Zapravo, nisam bio sasvim siguran u to, jer sam se tog setih kao snova u snovima.

Evo i gle, pridružio se nam Dule. Stvarno je slučajnost, jer se nismo videli najmanje pet godina.

Ponovimo vežbu pozdravljanja – kako si, ja sam kao obično, kada je rekao:

"Sećaš li se Arčija?"

Oba potvrdimo kimajući glavom. Ozbiljno nastavlja:

"Sanjao sam, da sam čitao o virusu istine, jasno kao sad vidim vas dvojicu i onda sam sanjala kako sam morao na posao u noću smenu i gotovo sam sa biciklom nagazio Arčija. A nikad nisam radio na smene i nikad nisam na posao išao sa biciklom. Sećam se tako živo."

Šokiran posle svega, odvukao sam se kući. Nešto me nagovorilo i okrenuo sam novine na posljednju stranicu. Tamo sam pronašao vest, koji sam već znao napamet. Virus koji uzrokuje, da bolesnik govori istinu. Spustio sam novine i otišla u šoping centar.

Za dlaku sam uspeo zakočiti ispred pešačkog prelaza. Neki čovek je skočio na prelaz, prije nego što je pogledao levo i desno. Prepoznajem lice. Arči. Što on radi ovde? Bio sam na sprovodu, kad su ga sahranili!

#

Probudio sam se u ugodnom jutru. Prvo pomislim na snove, koje se gube. Virus istine? Pa onda slučajno druženje sa školskim drugovima u kafani? Ali sam sanjao, da imam snove, u kojima ...

Novine me čekaju.

05 — NA KRAJU PUTA

– Kekeke – smejao se beli đavo, daleko negde u krošnji moabija, strašan i bled, obasjavajući krvavim očima pokislu kolonu poput davno izgubljenog sunca – kekeke.

– Aaaaa – odgovori Umuntu, a ostali mu se pridružiše.

Malo im toga rekoše stari, onda kada su plavi ljudi došli, malo se toga u galami čulo, a još manje zapamtilo... A koliko se tek zaboravilo.

No, sa šumskim demonima se znalo. *Vrišti, kreči, jauči*. Seća se Umuntu majke kao kroz san. *Đavo se buke boji*. Seća se Embele i kako je majka jaukala, krečala, vrištala... ali džaba. I iznad đavla ima đavo.

Ali ovaj je pobegao, isparivši negde u sumrak, samo je slatkasti miris pokisle dlake još uvek šaputao o njegovom prisustvu. *Miris bele groznice*, reći će Demba, pljuniti na zemlju i zaključiti kako je vreme da napuste prokletu šumu. Složiće se Umuntu sa njim, kao i svi drugi. Samo kada bi znali kako.

Onda kada ostaviše sve iza sebe, dok je noć još uvek odzvanjala od vike starih, behu preplašeni poput savanskih impala. Nakon dugih lutanja kroz pustinje, prašume, močvare, u potrazi za Mestom o kome im pričaše stari, pomisliše da znaju sve.

Tada ih je najviše izginulo.

Oni koji preživiše shvatiše da ništa ne znaju, sem nejasnih reči što bledeše iz sećanja. *Na Mestu ćemo se opet sresti, samo*

ravno, rekao je glavešina pre nego što su ga odvukli u metalno čudovište, zajedno sa ostalim odraslim i ženskom decom. I išli su ravno, iz dana u dan bivajući svesniji da ne znaju ništa. Umuntu ništa nije znao, Demba takođe, niti Zimba, Lemaba, pogotovo ne Alama Bludnik. Ali govoriše da znaju, svi do jednoga. Osim Mombe, koji beše nem i koji uvek stupaše na čelu kolone sa svojim golemim pitonom obavijenim oko grudi, vrata, skoro čitavog lica. Jedino mu oči viriše ispod naslaga zmijskog tela čija glava završavaše u njegovom desnom uvu. Retki videše čitavu glavu, i zmijsku i ljudsku, obavijene zajedničkom koprenom misterije u savršenoj simbiozi. Šta mu zmija šapuće? Da li mu o putu govori ili mu u mozak otrov pljuje? Niko nije znao i svi su znali dok su pametno klimali crnim glavama. Da, da, on će nas odvesti na Mesto, stari će nas tamo čekati, i žene... Da, svako će uzeti ženu za sebe, pa čak i Bludnik, zašto da ne... Prave žene, naše žene, ne ove što smo na putu sreli i gde su mnogi naši zastranili.

Tako govoriše izgubljeni.

Još samo da ova bolest prođe, u ovoj šumi bez kraja, sa demonima što na nas svoju belinu prenose.

I pre su umirali, neki su pali sa stabla, drugi su završili u truhu divljih zveri, ali ovako se umiralo nije. Sada, jednostavno pobeliš, i sad za čas te nema, raspadaš se iznutra.

Gde je kraj ove šume? Umuntu se raspadao, svako jutro sve je teže ustajao. Đavo ga se dočepao, nije bilo sumnje. Prethodne noći video je kako mu đavli stomak miluju, zarazu svoju prljavim

rukama utrljavaju. Kada se probudio, našao je samo Bludnikove ruke na sebi. Ipak, znao je da su bili tamo.

U cik zore krenuše opet. Ravno, uglavnom. Tako im je rečeno. *O kako bi dobro bilo da je neko od starih zajedno sa nama utekao.* Ovako, svi padaše u kolonu iza mutavca.

Vodio je ljude Mombo Nemi, uvijenim korakom nalik plesu, tamo, vamo, pa opet ravno. *Koliko je vremena prošlo? Meseći? Godine? Vekovi? Vreme ovde ne postoji.*

Vodio je ljude Mombo Nemi, uvijenim korakom nalik plesu, tamo, vamo, pa opet ravno, danima, godinama, možda čak i vekovima, sve dok tog jutra nije pao, savladan od bolesti, pao i poljubio zemlju, zemlju u kojoj nije završio zato što ga je piton odmah progutao. I plakaše tog jutra čitava kolona, jer veće ljubavi videli nisu.

I plakaše oni tako dok se đavo smejaio kekeke, negde daleko u krošnji moabija. I Umuntu je znao da mu se vreme bliži, jer su mu đavli svu noć po stomaku burali i po ustima čačkali i zube čupali. I često se tada sećao onog dana kada nelojalni odoše, za malo toplog ženskog mesa skrenuše sa puta. Sećao se i da je tog dana stajao na raskršću, zamišljen. Sećao se i da se sećao kako mu je glas bez lica, koje beše izbledelo u sećanju, govorio o Mestu, tamo ravno, i seća se da je tog dana krenuo za Mombom Nemim što je uvijenim korakom nalik plesu, malo tamo, malo vamo, pa malo ravno, vodio ljude prema nekom mestu iz nečijeg drugog sećanja.

Od tada ne videše ljudska tela, sem svojih što lagano propadaše iz dana u dana dok se beli đavo smejaio negde daleko u krošnji moabija – kekeke.

I umiraše jedni za drugim izgubljeni dečaci, u prašumi gde vreme ne postoji, i gde izlaz ne postoji i gde stoluju bleđi demoni sa crvenim očima, što po noći buraju po crnim trbusima, čupaju kosu i zube i život cuclaju iz njihovih propalih telesa, a po danu posmatraju sa velike krošnje moabija koja zasenjaju davno izgubljeno sunce i povremeno se sa krošnje jave – kekekeke.

I išao je ravno Umuntu, ne obazirući se da li ga ko više prati, jedva podižući nogu za nogom, dok je hodao uvijenim korakom, malo tamo, malo vamo, pa onda ravno. A kada je zastao, shvati da je šumu ostavio iza sebe i da mu davno izgubljeno sunce prži obraze, i da je pesak svuda oko njega, i da je sam, i da mu je sve ovo poznato, jer bio je u takvoj pustinji jednom davno, pre nego što je vreme prestalo postojati, i seti se da je tada isto izašao iz šume bez kraja, samo što tada nije bio sam, i znao je da nikada neće opet doći do neke tamo beskrajne prašume gde vreme ne postoji, jer došlo je vreme da se umre.

I setio se tada smeha žena, tamo negde na raskrsnici, i bi mu žao. I možda bi sada skrenuo negde, ali nigde se nije moglo skrenuti. I sa četiri strane sveta, sve od peska napravljene, dolazila su četiri šumska demona. Vrištao je Umuntu jer mu stara majka jednom reče da vrišti, kriči i jauče, ali džabe vrištanje, kričanje, jaukanje, stara majka beše glupa kurva što nemade pojma. I dolaze mu četiri šumsko-peščana demona, svaki sa jedne

strane sveta, i kad diže pogled samo je jedan demon nad njim – bledo lice, crvene oči, i stoji peščani beli demon u crnom odelu dok stišće svojim koščatim majmunskim rukama koplje od krošnje moabija, a na koplju od krošnje moabija sjaji se oštrica od bela stakla, a na oštrici od belog stakla sjaji se još malo stakla, i na tom staklu vidi Umuntu svoje staračko lice, upale usne, sedu kosu i bolesne oči što se u svojoj crvenosti takmiče sa crvenim demonskim očima koje se takmiče sa crvenim suncem tamo negde gore, i veli njemu žetelac:

– Došao si napokon beli Umuntu, što je nekad bio crni Umuntu, došao si napokon do mene, a dugo ti je trebalo, punih 70 godina, Umuntu, dugo si smrt varao, ali svako jednom meni dođe. Umreti se mora i nema nazad, to su ti trebali reći stari. Nije nikakva zaraza u pitanju, već se priroda za sve pobrine...

– A Mesto? Stari...

– Kekekeke – smeje se beli đavo – Čiju glavu na ramenima nosiš? Svoju ili svojih stari? E moj Umuntu, znaju stari svašta, ali ne znaju sve. Idemo Umuntu, ima da ti pokažem jedno mesto, crno koliko sam ja bel, a po prašumama, pustinjama, džunglama, pustinjama, prašumama će lutati neki novi klinci, neki novi klinci, neki novi klinci, dok im se ja smejem negde daleko u krošnji moabija.

06 — НИ ПАС, НИ МИНИСТАР

Завршила сам факултет политичких наука, нисам имала богзна какав просек, али све испите дала сам у року. Посветила сам се истраживачком новинарству. Открила аферу Медикор компаније и написала чувени фељтон "Ни пас, ни министар", неки говоре и отерала у затвор бившег министра здравља Хаџи-Лековића.

Када сам истраживала умешаност у нелегалну продају земљишта странцима, траг је довео до власника медијске куће за коју сам радила. Нисам хтела да правим компромисе, отишла сам равно у јавност са информацијама. Надала се да ће ме удружење новинара, па и читаво друштво заштити, а Директора послати на одговарајуће метафорично сметилиште.

Стари лисац био је бржи, отпустио ме је и учинио све да ми упропасти живот. Године су пролазиле, а новог посла није било. Развела сам се, син је остао код мене, али смо се удаљили и постали невидљиви.

Затим сам се разболела, читаво тело је трнуло, превртала бих се у кревету, клопатајући зубима и пробадајућу сопствену кожу прстима, у нади да ћу извући из себе макар нешто од те одвратне нелагодности. Дуго су доктори вагали док нису поставили дијагнозу, фибромилагија, али тегобе нису нестале. Навукла сам се на лекове. Лагала себе да узимам

таблете да утишам тело, али било је то да утишам дух, који је лајао на свој одраз као пас.

Некако у то време Директор, пошто је прво постао власник више медија, постављен је и за председника једне до тад минорне политичке странке. Када контолишеш реч, можеш добити све. Функције су се ређале као на траци, дошао је до министарског места, а на послетку и премијерског.

Доспела је и неисплаћена хипотека, завршили смо на улици. Сумњала сам да ме прате. Сину је стигла безобразна понуда, положај у влади, ионако је био најбољи студент, а цена ситница, батали мајку и смести је у одговарајућу установу. Ни у лудилу, рекла сам. Мој Миша, био је фин, прекинуо је сваки контакт са мном, али ми је обезбедио удобну уџерицу на периферији града.

Сада просим, репер су ми Теразије, под капутом носим флашицу ракије, у џепу медикаменте које ми је психијатар преписао. Не делују више! Ум се круни у безброј мисли, а свака мисао има зубе и сваки зуб заривен је у пулсирајућу аорту – крв је бескрајна језа, моји добри људи. Скупљам новац за тродоне, увек се нађе неки похлепни апотекар, мој спасилац и Христ у белом мантилу, тада оловно небо постаје свила, и смејем се, певам странцима, туристима, а еври капљу ли капљу, и затвара се врзино коло мог спасења.

Мој коначни пад дошао је једног јутра, кишовитог, до зла бога баналног и смрсканог кошавом. Дан је био слаб, некакви Јапанци по улицама, шкртице, а и отпустили су мог апотекара.

Љуба, авлијанер и колега уличар, Вера, златни ретривер, успомена срећнијих времена, и ја, бесциљно смо лутали променадом. Пришао је полицајац, и за разлику од уобичајног "бежи одавде!", рекао "спасите се госпођо, терориста је на улицама, наоружан моћним био-оружијем."

Одавно је из мене изчилио сваки осећај друштвене одговорности, али по некој инерцији, кренула сам низ Теразијску терасу. Све је опустело за тили час, откривши блистава мермерна здања, подигнута за неку нову елиту. Холограми-рецепционари треперили су из својих ласерских гнезда и показивала евакуациону руту ка Савском Амфитеатру.

Тишина је страشان сапутник и грозан критичар, но нисам журила, Каменичка без људи, опрана страхом, била је изненађуће шармантна.

Негде код гимназије, из измаглице, искочила је прилика у црном капуту, имала је брз корак и нервозне руке, под мишком држала је некакав маслинасти канистер. Пришла је, а страх се као змија успео око кичме.

"Другарице станите!", рекао је.

Укопала сам се у месту.

"Лаже стока, лаже, ја нисам терориста".

Покушала сам невешто да сакријем дрхтавицу, пси су се прибили уз мене.

"Морате да ми верујете, па ви знате како је кад вас прогони власт."

Ту ме је нешто жацнуло. "Како знате да ме прогоне?", упитала сам.

"Па ви сте симбол! Упропастили су и вас и мене."

Оћутала сам.

"Спасите ме!", наставио је, готово вапијући.

"Како?", питала сам.

"Ако ме ухвате са канистером, убиће ме, вас нико неће претресати."

Прихватила сам цилиндар и прибила хладан лим уз груди. "Шта да радим са овим".

"Како вам је воља, од испарења се луди, а неколико капи довољна је да уништи читаву варош. Ја сам хтео, ни сам не знам шта, али једноставно нисам имао петље."

Сјурила сам се до Бристола, дочекала ме је граја и метеж. Кошава љутином ваја чудне гримасе. Људи у кишним мантилима гурају ме мамутским раменима. Падам на тле, неко ми пружа руку и наставља даље. Тај поглед, да ли је то Миша? Идем за њим. Губим га у пучини људи. Диспрезована киша учинила је ликове мутним, али упамтила сам да носи карирани капут. Залазим дубље у гужву, пометња, народ узнемирен као пиксели на екрану. Па шта је ово, сви носе исте овакве капуте. Хватам длановима једног за образе, хладни су, желим да нам се погледи сусретну. То је Миша, или не, као да нешто недостаје. Исто чиним са следећим и следећим, сви они личе на мог сина. "То сам ја, Надежда, ја сам те родила, кажи нешто." Сви ћуте, сваком је лице непомично као

карневалска маска. Да ли дишу? Окрећу се и настављају некуд.

Контуре града копне, сакрила сам уплакране очи рукама, док као крвава штенца нису провириле, и угледали реку преда мном. Савски Амфитеатар, стаклени дивови пружају се уз обалоутврду, окренувши бетонска леђа граду. Над водом холограм Директора, говорио је о успеху друштва и пропасти појединца. Каже да је осумњичени приведен. "Правда, правда", театрално узвикује.

Ветар се раздувао, моја проседа коса остала је да лепрша као спаљена застава. Уво бруји, "Надежда, ти си смрт". Језивог ли шапата. Окренула сам се, али није било никог. Сумануто се смејем, ум се руши као брижљиво поставалена петља домина.

"Е, нећеш га мајци!", повикала сам и отворила канистер.

"Серем се на тебе и твоје друштво!" Шљуснула сам текућину у Саву. "Кој` сам курац икад се и туцала са тобом!"

Чуо се дуги *биџ*, који је заглушио последњу реченицу.

Затим је одјекнуо аплауз.

Камуфлажа која заклања трибине прекопила се и открила публику, која је френтично тапшала и скандирала својим предимензионираним грлима.

"Добро дошли! Нема потребе посебно представљати нашег премијера и водитеља овог спектакла, Негг Директора!", најавио је ТВ презентер са лебдеће платформе.

Приказа премијера удвостричила се и засијала
убедљивим колоритом. Проговорила је.

"Ово су ти, хуманисти, који би да нас мењају, а
погледајте само каква је мржња у њима. Проклети, остаће на
маргинама заувек, да подсећају, какви не смемо постати!"

Пала сам на тле, ударајући песницама о билијарски
прецизан травњак. Љуба и Верка пришли су и завијали
заједно са мном. Говорили су ми касније, у болници, да нису
могли разлучити мој глас, од псећег лавежа, нити моју клечећу
фигуру, од силуете мојих паса.

07 — PRVI POLJUBAC

Tada sam odlučila da umrem. Do tog jutra niko nije hteo da me dodirne. Pa ni on. Kao da sam bila šugava. Izlazila sam svako subotnje večer po klubovima gde i komšija Orbijus, sa kilogramom natapkanog pudera preko svojih groznih bubuljica, željna pogleda ili makar ovlašnog njegovog dodira. Ništa.

Samo, tada je bilo drugačije. Ali tog dana nisam želela da se dam. Nazovite to kako god hoćete, ali za mene taj prvobitni otpor nije bio samo puka borba za opstanak. Ksenofolija ili čak humanocentrizam mislite? Visoki su to ideali. Strah? Možda. Prkos? Sigurno.

Majčin urlik probudio me je tog dana. Vest o epidemiji se brzo pronela, kao i osip po majčinom telu.

Sećam se pomirljivog tona odvratnog dugouhog japuna, tadašnjeg ministra zdravlja dok nam saopštava kako će šugava smrt brzo zakucati i na naša vrata. Tako nam i treba kad smo primili japune u ljudsku civilizaciju. Ko fol prenaseljena im planeta, a mi mnogo humani, pustite te priče, što bi rekao moj pokojni čale. Njegov pomoćnik Banjac, klimao je glavom u znak odobavanja i dremao u pozadini.

“Obaveštavamo građane da je u državi uvedeno vanredno stanje”, pištao je reski glas. “Izolovana je smrtonosna epidemija japunske šuge koja se prenosi isključivo fizičkim dodiranjem kože ili sluzokože zaraženog. Upozoravamo da su zarazi podložni i japuni i ljudi, s tim da je samo kod japuna izražen povećan libido. Svi koji

po vratu imaju osip u i izrasline nalik na ribizle, neka ostanu u svojim kućama i pozovu broj nula...”

Ugasila sam vesti. Nije mi bilo do života, a kamoli do toga da gledam prizore haosa preko TV-a.

“Dijana, zaražena sam, rekli su da je smrtnost skoro sto posto” urlala je histerično mama grebući po vratima pre nego što se sjurila niz stepenice. “Pola grada je zaraženo, a ne znam gde mi je Steva, nije došao iz škole”, vrištala je kroz kuću.

Otišla sam do prozora i videla kako zaraženi Orbijus u naletu beznađa juri mog mlađeg brata po dvorištu kako bi mu naneo smrtonosni dodir. Jadni moj bata. Shvatio je da ovoga puta šuge nisu igra pa je beznadežno pokušavao da pobegne.

Istrčala sam napolje gde su se već majka i Orbijus rvali. “Proklet bio, ostavi mi dete”, kričala je mama.

Šutnuvši majku u stomak, oslobodio se, i za dve stotinke stvorio se ispred mene i po prvi put me je prodorno pogledao. Zadrhtala sam.

“Lepa si Dijana.” Ustuknula sam rešena da mu se ne dam.

“Stevane”, ridala je majka sa zemlje iza nas puzeći ka bunaru dok je s uključenog plazma prozora ministar najavljivao donaciju u rukavicama i specijalnim odelima za sve građane.

Kružio je oko mene kao petao oko kokoške, kao da se pita odakle da krene da me čerupa. Žmurila sam.

Gade odvratni, ponavljala sam u sebi, otpade japunski, siktala sam bez glasa. Nijedan muškarac me do tada nije dotakao, a kamoli zaraženi japunski mužjak.

Žudela sam za poljupcem.

Više se i ne sećam koliko sam se samo kinđurila ne bih li mu privukla pažnju. Ne. uvek su bili bitniji njegovi motori, pijanke, dugouhe japunke u minićima. Drugarice su mi se u kožu uvukle svojim savetima kako zavesti japuna, ma i kod baba Mire vračare sam bila da mi gleda u japunski pasulj koji su nam doneli japuni na dar.

A onda sam počela da osećam sve veću teskobu zbog nepoželjnosti i počela da tonem. Ružna. Mama je bila ljuta kada je saznala da se ložim na prokletog japuna. "Ti si bolesna", govorila je. "Alijenofilko jedna, da ti je otac živ izbubecao bi te na mrtvo ime pa ne bi morala da plaćam psihijatre da te leče. Pu."

Ipak, sada je stajala pored dvorišnog bunara i preklinjala me za pomoć, a psihijataru nije bilo da je pruže.

A ja?

Ja sam odlučila da umrem. Njegov užareni jezik smrti i moj prvi poljubac. Sve vreme sveta skupilo se u jednu tačku, jedan dodir, poljubac. I dok su njegove pohotne ruke obuhvatale moj struk poput divljeg korova uspuzalog uz ofucanu kućerinu, dok je iznad nas promicalo kao krv crveno nebo puno brzih oblaka, uočila sam u pozadini, pored bunara mamu pred dverima smrti. Poražena i izgubljena, gledala je u oči svom kraju i smrti oba svoja deteta i drapala se po rukama.

"Pomozi mi", dozivala me ucveljenim šapatom mama, nakrivivši molećivo glavu u spoznaji očaja: "Ne smem da mu

pružim ruku, nije zaražen, pobegao je u bunar, ali se drži za ivicu kamena unutra i ne može da izađe.”

Ono što je za Stevu bila majčina šugava ruka smrti, za mene je bila ruka poziva za milost.

“Gde si pošla”, zaurlao je Orbijus i povukao me nazad. Lice mu je posle par sekundi bilo iskrivljeno u neki čudan osmeh na zemlji. Dobro je došlo kamenje u dvorištu kojim je bata pravio kule po ceo dan. Ne, nije mi bilo žao. Ionako sam odlučila da umrem, a neću umreti bez znanja kako je to poljubiti nekog. I to ne bilo kog.

Trezveno sam dohvatila štap sa zemlje i dotrčala do bunara kako bih Stevi pružila spas, ali sam stigla samo da uhvatim poslednji batin pogled. Ručice nisu izdržale. Tokom pada osetila sam svu pustoš nemoći pred očiglednim. Gledala sam to dobro poznato, dobroćudno lice malog zajebanta, koje je sada bilo još izraženije u svoj elegantnosti svog pada. Mamin vrisak i skok u bunar za Stevom prekinuo je svu lepotu tog trenutka. Mrak.

Ne sećam se više ničeg, sem zahteva ljudi u žutim uniformama da identifikujem izubijana i muljem umazana lica mame i bate.

Odlučila sam da živim.

Čak i kada sam nakon deset dana izašla iz šoka, i shvatila da mi se šuga povukla zajedno sa upornim aknama u vihoru groteske. Cela vlada dala ostavku kažu. Ministar i pomoćnik

uhapšeni i osuđeni na smrt zbog obmane javnosti i izazivanja nemira. "Nebitno je da li je neko čovek ili japun", viču neki analitičari sa TV-a. "Korupcija, prevare i haos nisu razlog za buđenje intergalaktičkog rasizma već se moraju politički iskoreniti i voditi ka zajedništvu!"

Ono jes', muškarci su svi isti kad malo bolje razmislim. Bili oni japuni ili ljudi. Bilo ih je mnogo posle moje odluke da živim. Samo, ipak, bili su ljudi, ali način ljubljenja je sličan. Na njihovu sreću, pored mene nije bilo kamenja, a i žmurila sam.

Odlučila sam da živim.

08 — UJED

Adrijana me je napustila bez objašnjenja. Okrenula i otišla, nije čak ni tresnula vratima. Umesto treska, čuo sam da ne duguje objašnjenja namćoru od kog je za tri izgubljene godine dobila tek samoću udvoje, potcenjivačke poglede, distancu i ćutanje!

Zaustio sam da se pobunim, ali nisam našao reći. Adrijanu za naše tri godine nijednom nisam loše pogledao, ćutao sam zato što sam je voleo.

A nije da joj se nije imalo šta zameriti...

Ne spadam među ljude vesele i razgovorne. Umeće ćaskanja nisam savladao, a sa Adrijanom sam ćutao još i više no inače. Smatrao sam da mi je dopušteno. U ljubavi treba da budemo ono što jesmo, zar ne?

Ipak, ostavljen pred nežno zatvorenim vratima, poželeo sam da govorim i govorim, da na sav glas vičem i da Adrijani i svetu saopštim sve što sam oćutao. Neizgovorene reći su se vrtložile i besnele u mojim grudima, ali sam ipak, nenaviknut da ih izgovaram, procedio samo: "Vratićeš se ti brže nego što si otišla!"

Nije se vratila.

U početku sam verovao da će joj prava samoća pokazati koliko je pogrešila; zatim sam ćekao da dođe po stvari koje je u mom stanu ostavila, da bih na kraju tužno zurio u telefon i zamišljao kako će me pozvati – ako ni zbog ćeg drugog, a ono da mi każe: crkni!

Nije zvala.

Ćutanje je prijatno kada si okružen ljudima koji te shvataju i bez mnogih reči, ali je gadno ako si na njega osuđen zato što nema ko da te sasluša. Zato sam ja, pošto bih se vratio sa posla u prazan stan, dok sam spremao večeru za jednu osobu, počeo da se u mislima razgovaram sa Adrijanom. Te misli sam postepeno, tako da nisam primetio kad niti kako, naučio da izgovaram naglas. Ponovo je bilo kao kad smo živeli zajedno: jedino što je sada ćutala ona, a ne ja.

Ti "razgovori" su, ipak, bili tek zabava bolno usamljenog čoveka.

Nisu me pripremili za susret sa Adrijanom.

Čekala je u ordinaciji da se vratim iz vizite. Vedra, zapanjujuće lepa i savršeno upakovana. Spontano mi se osmehnula i pružila ruku kao starom prijatelju, od kog očekuje malu uslugu. Gotovo da sam se onesvestio, jezik mi se vezao u čvor. Jedva sam izmucao pozdrav, a ona je uveliko cvrkutala o nezgodi koja ju je zadesila na nekakvom treningu za menadžere na Kopaoniku.

Adrijana je bila zavisnik od luksuza i verovala je, upravo kako priručnici namenjeni njenoj profesiji nalažu, da za sebe valja uzeti najbolje, tako da je, umesto sobe u "Konacima", koju joj je poslodavac platio, odlučila da prespava u hotelu "Grand".

Tokom noći nije primetila da je hotelski madrac nastanjen, ali je pri jutarnjem doterivanju otkrila na koži čudnu tačku, koja se do podneva proširila. Pretresla je krevet, no stenica nije bilo. Detaljno

je pretražila sobu, a jedini insekt na kog je naišla beše smrdibuba, ružno potamnela i izvrnuta na leđa.

”Pa i smrdibube su stenice”, nasmejao sam se. ”Jedino što one radije piju biljne sokiće nego krv.”

”Kako to?”

”*Pentatoma rufipes*, kod nas poznata kao smrdibuba ili smrdljivi Martin, spada u porodicu stenica i ako se oseti napadnutom može gadno da ubode, ali nije ispijačica krvi niti je dosadna kao obična stenica. Ne prenosi bolesti i može se reći da je za ljude bezopasna. Ako ne računaš mogućnost da nas neka njihova najezda ostavi bez voća i povrća.”

Ne pamtim da sam u Adrijaninom prisustvu odjednom izgovorio ovoliko reči. Ponadao sam se da vežbe daju rezultat i da ću, napokon, uspostaviti vezu sa njom, ali ubrzo izgubih moć govora. Zaista. Samo sam je slušao i otvarao usta kao riba na suvom.

”Sobar se čudio što me uzbuđuje jedna tako prirodna pojava. Ogavne bubetine se ujesen sklanjaju od hladnoće, a na hotelu je, biće, da ih ugosti. Bez obzira na broj zvezdica. Kad sam mu odbrusila da bih, da sam željna prirodnih uslova, verovatno zanoćila u šumi, prosledio je moj slučaj šefu, koji je bio toliko drzak da kaže kako njega smrdibuba nije ujela nikad u životu! Rešila sam da mamlazu pružim novo iskustvo, pa sam jednu živu bubu, koju sam nešto ranije ulovila u kupatlu, pre odjavljivanja iz hotela bacila na njegov sto. E, da si to mogao videti! Ciknuo je kao curica, ali ne znam da li je zaradio, hm...nešto ovakvo!”

Raskopčala je farmerke i pomerila šifonske gaćice, nameštajući se u pozu koja me je potsetila na karikature iz "Seksi humora", mada prizor koji sam ugledao nije bio smešan niti seksi. Gornja polovina Adrijanine butine preobrazila se u plamteću crvenu ranu. To bi mogla biti neka jača alergijska reakcija, ali ko zna? Kao da se nešto živo komešalo ispod upaljene kože.

Sestra, koja je do tog trenutka tiho radila u ordinaciji, naglo spusti nešto metalno na sto. Prvo sam pomislio da ju je uznemirilo crvenilo na Adrijaninoj butini (valjda zato što ja nisam bio načisto sa njim), a onda opazih kako pogledom prati kretanje na podu.

"Ah, pa to je smrdibuba!" reče Adrijana.

Sestra hitro odmeri Adrijanu i njenu torbu, prebačenu preko stolice, pa krenu da goni pridošlicu.

"Ne valja ih ubijati," tumačila nam je. "U narodnom verovanju ove bube donose bogatstvo."

A onda ju je smrdibuba ujela.

Gricnula je i šefa osoblja u hotelu "Grand".

Dugo su lečili otoke, smejući se i drhtureći od straha. Sestra je više strahovala, pošto je mogla da sluša lekarske pretpostavke. Sama je pripovedala o napadu mutant-smrdibube, zlonamerno puštene da žiteljima Srbije pije krv. Ili je pominjala ubojitu azijsku vrstu, što pušta otrove i širi zarazu. Nisam siguran. Znam samo da ništa nije zarazno kao strah.

Teorija zavere je, jednako kao i sama buba, prošla više mutacija. Povezuje ih jedino to što su potekle sa moga odeljenja.

Jedna od njih je dovela do požara na Kineskoj pijaci, a izazvala je i brojne nasrtaje na tamošnje prodavce, sve uz poklič: "Marš u kući, gamadi kosooka!"

U "Grandu" sad niko ne odseda, ali su zato prostorije Hitne i Instituta za tropske bolesti okupirane od strane ljudi sa čudnim ujedima.

Grešne smrdibube, koje zbog mirisa nemaju prirodnog neprijatelja, suočile su se sa užasima službi za dezinfekciju i deratizaciju.

Na poljima i u baštama je sve divno rodilo, a Srbiju uporno davi besparica.

Ali, tu, verovatno, dejstvuju i drugi razlozi.

Adrijana je ostala moj pacijent. Još ispitujem njen zaista složen slučaj. Zastrašujući trag na telu je nestao, ali su joj rezultati takvi da zahteva posmatranje i pažljiviju negu. Našao sam za nju mesto na mom odeljenju. Ovde, okovana sedativima, u snu provodi i dan i noć. Često je obilazim. Razgovaramo. Ja govorim, a ona tek ponekad miče umrtvljenim usnama. Nije nam dato da se u isto vreme oglasimo i ona i ja.

Ipak, znam da me čuje. Siguran sam.

Zato sam joj odmah otvoreno rekao:

"Ujela si me za srce, znaš!"

Sve vreme osećam plamteću crvenu ranu u grudima.